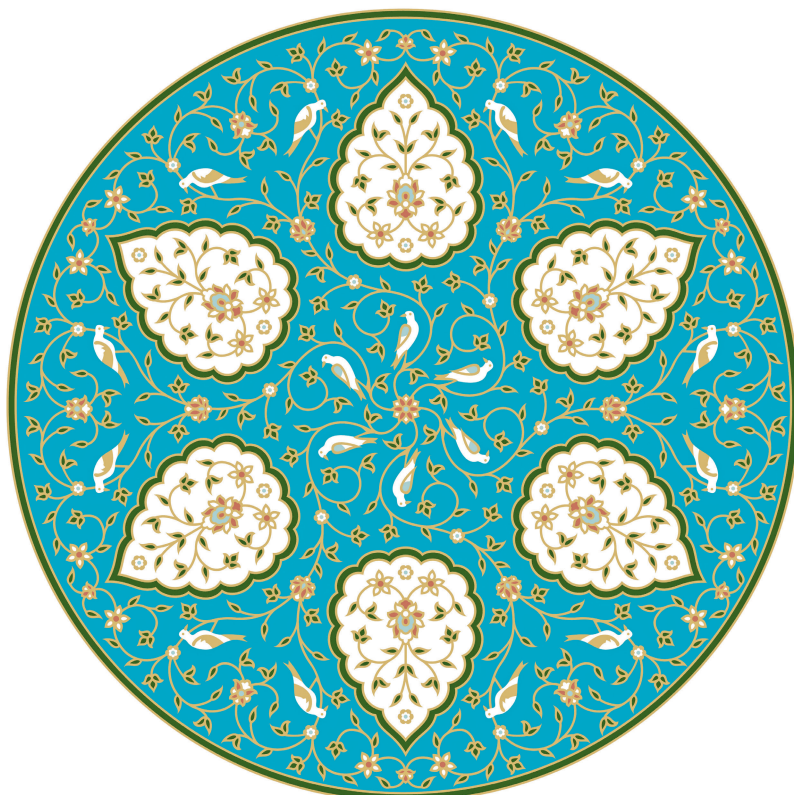

Ahmed Ananda

Poetski kutak

UDK 821.163.4(497.6)-1

Ahmed Ananda odrastao je u Sarajevu. Putovao na Istok i Zapad u potrazi za duhovnim znanjem. Ipak, najljepše doba života proveo je na Alifakovcu u Sarajevu, u svitajnoj, uz svoga šejha, koji mu je naložio da prevodi tesavvuvska djela: *Govor ptica*, *Divani Hafez*, *Divani Šems*, *Mesneviju*, *Đulistan* itd. Rahmetli šejh Zakir Bektić interno je objavio i njegov divan rubaija *Četiri kapije čežnje*. Živi u drevnoj i divnoj zemlji Bosni, i nema namjeru više putovati.

1. BOŽIJA ZEMLJA

Pitala me jedna duša drevna
o tajnama zemlje i nebesa.
Rekoh mu: o svemu me poduči lija,
u svetim brdima Kelta.

Posmatrao sam je desetak minuta
kako lagano zemljom kroči;
čistim paperjem Božijega puta,
širom otvorila svoje oči.

Nije me spazila ispočetka,
vjetar bješe na mojoj strani,
al' srcem osjeti da je neko vreba,
okrenu se i tada me spazi.

Pročita me od glave do pete,
blesana sred niske trave,
možda se i nasmijala prije no se okrete
i nastavi put hladne glave.

Ako znadeš hoditi ovom zemljom
s poštovanjem za Božija bića,
Bog će ti dati da gledaš srcem
veličanstvenost svoga žića.

No, ljudi karabasaju dunjalukom,
sudarajući se neprestano,
stoga žive s teškom mukom,
Šta im može biti dano?

Slijepi i jadni u crnom mraku,
dave sve živo oko sebe,
sami su sebi iskopali raku,
to će pokazati vrijeme.

A ti oprezno kroči, sine,
da ne zgaziš ni najmanjeg mrava,
pa ćeš se vinuti u visine
kad ispari dunjalučka magla.

2. HODAJ MEĐU ZVIJEZDAMA

Vjetar nosi zahuktale vale,
kiša nad malim mistom bez milosti lije,
vali se lome o opustjele žale,
dok se ljudi vjetar zagonetno smije.

Svaka mijena u srcu tugu nosi,
mi smo samo putnici na vjetrometini snova,
svako malo nekog sudba lomi, kosi,
no, iz mrtve zemlje niče biljka nova.

U ciklusu mijena tajna se svega krije,
pusti se ludom vjetru da te nosi,
jer rješenja drugog nema sve dok srce bije,
hodaj bosa i sretna po jutarnjoj rosi.

Hodaj međ' zvijezdama bez brige na svijetu,
dušo moja, bez žala brodi valima mora,
cijeli svemir je sažet u jednome letu,
plesu lista koji sretan pada jer on pasti mora.

Stoga spreman budi kad dođe bura smrti,
da se pustiš i zaplešeš uz zvuke violina,
od iskona se svemir u istom plesu vrti,
nek' zvuke srca nadjača smiraj i tišina...

3. KAMILE SU DAVNO OSEDLANE

Pokupi stvari u zoru i kreni putem sunca,
kreni ka širokom moru planinskog vrhunca.
Ako ti sva muka u jedan ruksak stane,
uprti ga i kreni stazom nura, moj jarane.

Na toj si stazi od prvog daha, moj sine,
pa nek te ništa, baš ništa ne brine.
Čemu žal za pustopoljinom slijepom,
za bezvodnom pustinjom ma kako lijepom!?

U njoj ćeš uvijek ostati žedan,
osim ako si spoznao da nad svima ima Jedan
Koji bdiye i pruža sve što srce želi,
ali glavu okreće od Njega bijednik neveseli.

Okreće i pruža ruke ka prašini,
pali tisuće sjajnih lampi, a ostaje u tmini.
I tako se sve to bezumno kotrlja,
kad ga ta prašina satire, ostaje mu samo brlja.

Očajni starac po zidu nasumice švrlja
dok se gasi zadnji tračak sunca u zjenici oka.
Kamile su davno osedlane, pa uprti muku svoju
i ne časi časa, moj jarane, da prihvatiš sudbu svoju.

4. PUT KOJIM SE MANJE IDE

Put kojim se manje ide
putnika planinskom stazom vodi,
ako se pusti i nema brige,
uživa rahat u slobodi.

U svakom trenu, u svakom dahu,
viđa svijet unutar svijeta,
dok dun'ja hrli sigurnom krah, u
on kupi zvijezde nebeskog leta.

Korak od bujice bezumlja, straha,
prepušten vihoru Bož'je oluje,
u samom srcu tog uragana,
on pjesmu smiraja čuje.

5. SAM NA DRUMU POSTOJANJA

Još sonet jedan i ostajte zdravo,
riječi ove malo ko će čuti,
uspavani, jesi l' se naspav'o,
hej ti gluhi, daleko ti puti!

Još dašak jedan i daha biti neće,
još pogled jedan i neće svjetla biti,
pa prolij sada tajnu svoje sreće,
utrni lampu svoje vječne biti!

On je sam na drumu postojanja,
dušom zamro, al' živi, ne sanja,
kad utihnu svaka nastojanja,
srce čuti Bož'ja osjećanja.

Vidiš li ga, ti što nemaš vida,
čutiš li ga, ti što nemaš stida?!

6. LETI NA KRILIMA LJUBAVI

Sve je jasno i čisto nakon mnogih kiša,
dok srce za Voljenim ne prolje suze, nećeš
vidjet' Božijega lica.

Mnogi plaču sami usred crne noći,
ali suze njihove ljube ono što će proći.

U jasnom obzorju planine ogrij dušu svoju,
pusti uzdah čežnje za Onim koji grije dušu tvoju.

Čudno je to da riba plače za dubinama okeana,
ali čini se da je takva sudba svima darovana.

Iz čežnje za ogledalom Bog stvori sav svijet,
samo ta čežnja će i tebe ponijeti u visine, u let.

Leti na krilima te ljubavi, bez brige na svijetu,
Kad se jednom probudiš, vidjet ćeš da si od
ezela bio u tom letu.

7. ŠEBI ARUS

List je u semau posljednjega leta,
grmi i sijeva nad usnulim gradom,
kiša lije na četiri strane svijeta,
vjetar nosi naše snove kradom.

Šćućuren u kutu beskrajnog svemira
kroz prozor motrim udare oluje,
u srcu njenom nema ništa osim mira,
strah je to što srce tvoje truje.

U kovitlacu ove divne vasione
planete lete k'o lišće na vjetru,
dio si te igre eone i eone,
neka ljubav u tebi nadvlada sjetu.

Zatvori oči za tu čudesnu dramu,
koja u sebi nosi sjaj vječne ljepote,
beskraj će u tebi raspršiti tamu,
ako vidiš šta se krije iza te krasote.

Kao list na vjetru se žiće nekad vrti,
nekad dotaknemo samu srž života,
vječnost je u nama, nema, nema smrti,
pusti da te nosi ta Božja ljepota.

8. PADNI NA SEDŽDU NEVIDLJIVOJ BITI

Po dunjaluku posijano milione slika,
svaki će idol zadaviti svog ašika.
Zašto se diviš onom što je dio tebe?
Sve što vidiš tvoja je slika i prilika.

Padni na sedždu nevidljivoj biti,
za koju dobro znamo i ja i ti,
kada u oku tvome sve slike izblijede,
sjedi u tišini i kreni rujno vino piti.

U tom vinu utopiše se nezreli insani,
ne vide dok ih nešto ne odalami,
što je više slika više i budala,
vino i čaša na kraju ostadoše sami.

9. NA PUTU

Jednog jutra spustih se na svijet,
najljepše je putovati jutrom,
kad kamilar pozove na let,
ne oklijevaj kao narod Lutov.

Ludi mjesec po nebu se krade,
ptice zore u krošnjama poju,
ko traži, taj tajnu i znade,
potom čuva dobro tajnu svoju.

Sve to bude u trenu il' manje,
nemaš vakta da gledaš ustranu,
Čovjek plovi iz stanja u stanje,
dok ne stigne na postaju trajnu.

10. MJESEC, STARI SARHOŠ

Mjesec, stari sarhoš,
pijančio cijelu noć u nebeskoj krčmi,
iznad lude gore.
U zoru, glave nadule od vina,
ode spat' u more.
Jutro prostrije čudesan ćilim ispred krčme te,
dok mjesec nad posteljom mora navuče
zavjese.

Svako svoju rabotu čini,
ptice zore poju u granama čempresa,
more poje na pučini;
sve se kreće u savršenom skladu,
samo čovik posvud baca svoje čini.
On bi da zarobi i sunce i mjesec,
svemu bi bukagije da stavi,
a ne vidi da on ničim ne vlada,
bukagije su u njegovoj glavi.

Umjesto da slavi zajedno s prirodom i sferama,
u krčmi ovog svijeta,
on bi iščupao svaku ružu,
istjerao miris iz svakog cvijeta.
No, htio on to ili ne,
dernek između nebesa i zemlje,
pjesma i ples vaseljene,
bili su tu od vijkada i bit će tu
kad više ne bude ni tebe ni mene.
Gospodin Mjesec odloži svoj štap i šešir
te se nakloni Gospođi jutra:
“Damo lijepa, vi ste na redu”,
to reče i doda:
“Ugodan vam dan i vidimo se sutra.”

11. KUDA IDEŠ, MOJ GARIBE?

U smiraj dana jeseni zlatne,
kuda ideš, moj garibe?
Ptice u granama pričaju tajne,
čuješ li ih, moj garibe?
Idem ka rijeci, idem ka vodi,
mjesto skrito na kraju grada,
znam, ptice pjevaju o slobodi,
o ljepoti lista koji pada.

Eto stiže ti do vode,
šta ćeš sada, moj garibe?
Sunce iza brijega tone,
vidiš li ga, moj garibe?
Vidim samo riječne vile,
skakuću po slapovima,
sad me vode čudne sile,
nit' me nema niti me ima.

O čemu to rijeka zbori,
znadeš li, moj garibe?
Dok sunce za brijegom gori,
reci nam, moj garibe.
Rijeka pjeva o ljubavi,
stoga volim ovdje biti,
sa voljenom govoriti
sa sakijom vino piti.

O ljubavi kakvoj pjeva,
reci nam, moj garibe
Kakva bješe tvoja djeva,

pričaj nam, o garibe.
Bistra kao izvor gorski,
čista kao sunce sjajno,
kosa mekša nego svila,
oči nebo veličajno.

Šta ćeš sada, moj garibe?
sunce zađe, dan uteče,
pospale su i sve ribe,
ne igraju vajne vile.
Zagrlit' ću zvijezdu palu,
dok sakija vino toči,
dušu dajem maestralu
i zatvaram svoje oči.

12. PRAZNI DUŠU OD ONOG ČEGA NEMA

Spasit' će se onaj koji bude
njegovao svoju dušu.
Troskot je čudna biljka
ona brzo pretvori njivu u sušnu.
Ako je čovjek ne njeguje,
hiljade korova na njoj izraste.
Poslije je gotovo nemoguće
iskorijeniti niti znamenkaste.
Znamen našeg nemara
vatra pakla sagara.
Nemoj čekati, brate,
da stigneš do samog duvara.
Badava, mnogi su ljudi Božiji
govorili o ovoj vatri.
Nemoj misliti da je to vatra
koja te na zemlji prati.
To je vatra boli
udaljenosti od Gospodara,
Blizina Bogu vrijedi više
od svih tvojih para.
No, većina ljudi to shvati
kada više povratka nema.
Stoga, vatra mnoge sagori do srži,
o tome nema dilema
Eto tako, još jedan dan ističe
ispod kape nebesa,
A ja gledam kako se svakog trenu
rađa na hiljade blesa.
I još jad svoj dube
uzaludnom maštom,

Sine moj, kad bi znao,
od pune ti je bolja prazna kesa.
Sve što skupiš od drvlja i kamenja
izgoriće u ognju suštine,
Stoga prazni dušu od onog čega nema
prije neg' ti vrijeme mine.

13. PRED VRATIMA SVITANJA

Pred vratima svitanja
derviš čeka,
darovan darom sabura;
stigao je onaj koji ne hita
i ne traži darova.
Prošlo je ovim svijetom
hejbet silnika, careva;
igra se hudi insan
igre boli i nasilja,
a ne vidi da je go i bos
i da traje samo dah il' dva.
Stoga:
ko ne traži ništa,
sve dobije;
ko čekati znade,
već stig'o je;
ko sijeli s jaranom u svitanje,
sretan je;
ko je volio ovdje,
biće voljen i poslije.
Dah il' dva i odosmo ća,
čemu onda briga, žal i suze?
zapjevaj pjesmu svitanja, družo,
de nalij još jednu, sakija!

14. IZ ČEŽNJE ZA OGLEDALOM BOG STVORI SVIJET

Sve je jasno i čisto nakon mnogih kiša,
dok srce za Voljenim ne prolije suze,
nećeš vidjet' Božijega lica.
Mnogi plaču sami usred crne noći,
ali suze njihove ljube ono što će proći.
U jasnom obzorju planine ogrij dušu svoju,
pusti uzdah čežnje za Onim koji grije dušu tvoju.
Čudno je to da riba plače za dubinama okeana,
ali čini se da je takva sudba svima darovana.
Iz čežnje za ogledalom Bog stvori sav svijet,

ta će čežnja i tebe ponijeti u visine, u let.
Leti na krilima te ljubavi, bez brige na svijetu,
kad se probudiš, vidjet ćeš da si od praiskona
bio u tom letu...

15. ODSKOČIO MJESEC OD USNULIH BRDA

Odskočio mjesec od usnulih brda,
rijeka i dalje plahovito teče,
šta je sve ovo, pita jedna luda,
mnogima je davno zašlo zadnje veče.

Dal' sad iko traži tananu nit sreće,
koja je u nama za vijeke vijekova,
znaj da ovdje nije ništa od nje veče,
ali ona živi samo u domenu snova.

16. SRŽ SVAKE LJEPOTE JE BOŽJE LICE

Ako želiš dotaći tu suhu suštinu,
valja ti sad skočiti u ovu rijeku plahu,
i dok toneš osjećaš beskrajnu milinu
i tu sreću u posljednjem ovozemnom dahu.

Lišće treperi i pjeva na vjetru,
u zoru slušam svemirske ptice,
strijela ljepote pronalazi metu,
srž svake ljepote je Božje lice.

Traži šta želiš na bijelom svijetu,
ugled, moć, strast i pare,
sve će to biti na tvoju štetu,
Ako okreneš glavu od onog što On daje.

U svitanje sveto obilje ljepote
spušta se s niskih i visokih nebesa,
ne traćite uludo svoje živote,
zaleđeni u moru zemnih vesvesa.

17. HODAJ RAHAT U SUPROTNOM SMJERU

Hodaj rahat u suprotnom smjeru
od onih koji gume po tarmaku deru.
Kola, motori, avioni, rakete,
nek' jurcaju kraj tebe u korist svoje štete.

Kreni drevnim drumom tiho i polako,
uspори još više kad vidiš kraj puta,
nemaš više šta izgubit', nestaje te ionako,
pod beskrajem zvijezda lualica bezbrižno luta.

U zagrljaju iskrica nepreglednog svoda,
osjetiš toplinu kojoj nema kraja,
u koraku svakom krije se sloboda,
u svakom dahu udišeš dah raja.
Bačeni smo ovdje da gledamo gore
i da iz blata podignemo krila,
zaplovimo srcem kroz nebesko more,
dok oko nas plešu na hiljade vila.

Sve je tako prosto, a čovjek je čudo
koji sklapa oči pred pravom ljepotom,
da bi sjenu sjene prigrlio ludo,
jureći sumanuto bezumnim životom.

Samo korak pored te pogubne trke,
lualica lagano drevnim drumom kroči,
dok se drugi ruše od sljepila i frke,
od ljepote njemu suze preplavile oči...

18. SVIJET SE RASPADA OD GOLEMOM BEZUMLJA

Svijet se raspada od golemog bezumlja
dok raja čeka kap sunca iza oblaka...
Zalud vam je čekati, jer vidim,
skupljaju se sve gušći oblaci.
Dok luđaci kolo vode,
sretni smo što još imamo mrvu slobode.
No, jadna je ta sloboda koja u sebi nosi
sjemena teškog ropstva.
Mase se komešaju u golemom sljepilu,
a oni koji vide viču uzalud.
Da li je ovo kraj priče o jednoj zelenoj planeti
i ljepoti koje nije milionima milja unaokolo!?
U svitanje ovo nema ni traga nesavršenstvu
dok tiho poju ptice zore.
Ne ostade ni daška od sinoćnje oluje,
tu i tamo glas se pijetla čuje:
Ustajte ljudi jer zora rudi!
Ko može neka skuplja tu snagu sa neba,
jer skoro vam stiže časak teški, ljudi,
koji vas sve i predugo vrebaju.

Ustajte da bi bili golemi duhom
i da vam sva ta ludost ne seže ni do pasa,
jer kad se nova bura zatalasa,
letjet' će duše i hino i amo,
a nema težeg očaja neg' kad čovjek
u mećavi ne vidi puta
i bude ostavljen da luta eonima
pustopoljinama bezumlja svoga...

19.**BIJAH NA GRANICI SVIJETA DVA**

Bijah na granici svijeta dva,
linija ne bijaše nikad tanja.
To je uistinu čudesan osjećaj.
Sve nestaje i gubi značaj.
Sve te silne stvari golemu tugu nose,
Bože, ne treba nam više od kapi rose.
Mi nemamo ništa, ništa naše nije!
Niti dušu ak' u njoj aška nije.
Nemoj čekati da stigneš do praga,

kutariši se na vakat pustih raga!
Jedno zrno žita Adema istjera iz raja,
hambari naši nose tisuću belaja...
Kad bi raja znala...

20.**U ULICI MOJOJ NEKAD PJEVAŠE PAUNOVI**

U ulici mojoj nekad pjevaše paunovi
u bašti punoj ruža, borova i kestena.
Danas tu stoji ružna zgrada, okolo nema
drveća.
Kuće su preplavile sve negdašnje bašte,
sagrađene bez imalo mašte...
Da li je to progres o kojem nam govore?
Uspjeli su zatrovati čak i silno more!
Nestaju vrste jedna za drugom,
gradove truju olovnom kugom...
Raspršiše se naši paperjasti snovi,
a u ulici mojoj nekad pjevaše paunovi,
u bašti punoj ruža, borova i kestena...